

Arrest

**Nr. 31 586 van 15 september 2009
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2005 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juli 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 24 februari 2007.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. DEBAENE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Vluchtrelaas

Volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal hebt u de Irakese nationaliteit, bent u van Koerdische origine en bent u afkomstig uit Halabja, Suleimaniyah. U hebt uw land van herkomst verlaten op 4 november 2004 en u hebt op 25 november 2004 een asielaanvraag ingediend ten aanzien van de Belgische autoriteiten.

Op 16 maart 1988 werd er een bombardement met chemische gassen uitgevoerd op Halabja. U raakte hierbij bewusteloos en toen u terug bijkwam bevond u zich in een ziekenhuis in Iran. Van hieruit werd u naar het vluchtelingenkamp ‘Sharias’ gebracht in Iran. U was door deze aanval uw geheugen kwijtgeraakt en u wist niet meer wie uw ouders waren. (K.) was een man die zijn ganse familie tijdens de aanval op Halabja had verloren, buiten zijn zoon (T.). Volgens (K.) was u zijn zoon (M.) en u werd de

volgende jaren in het vluchtelingenkamp opgevoed door (K.). In 1991 keerden jullie terug naar Halabja. Uw echte vader herkende u en eiste van (K.) dat hij u zou afstaan. (K.), die reeds. Zijn hele familie had verloren, weigerde dit. Uiteindelijk werd aan de hand van een DNA test uitgemaakt dat niet (K.), maar wel degene die u opeiste uw echte vader was. (K.) weigerde zich bij deze uitslag neer te leggen en uiteindelijk beslisten de Mullah's in de rechtbank dat u toebehoorde aan beide vaders. U leefde de ene week bij de ene, de andere week bij de andere vader. In 2002 begon u samen met (T.) een kapperszaak. Omwille hiervan kreeg u enkele malen problemen met Islamitische groeperingen die het niet konden hebben dat u westerse kapsels knipte. In 2003 werd u hierom twee maal voor enkele uren aangehouden. Nadien zette u zonder problemen uw kapsalon verder. In de april/ mei 2004, na de arrestatie van Saddam Hoessein, verhuisde uw vader naar Kirkouk en hij wilde dat u hem zou volgen. U wilde echter Halabja niet verlaten en u besloot niet mee te gaan met uw vader. Uw vader was zeer boos hierom en hij nodigde (T.) uit om naar Kirkouk te komen. (T.), die uw vader graag had, ging op dit voorstel in, maar werd nadien door uw vader opgesloten. Uw vader belde u en zei dat hij (T.) zou vermoorden indien u niet naar Kirkouk zou komen. U nam deze bedreiging niet serieus. Op 1 oktober 2004 kwam het lijk van (T.) echter aan in Halabja. (K.) was razend en zwoor dat hij u zou vermoorden om de dood van (T.) te wreken. U besloot onmiddellijk Irak te verlaten. (K.) is immers afkomstig van een grote familie en u begreep dat u nergens in Irak veilig zou zijn.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient in deze fase van de procedure te worden beslist dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u uw land van herkomst bent ontvlucht uit vrees voor (K.) die de dood van zijn zoon (T.) op u wilde wreken (CGVS, TG, p.6). Er dient echter te worden opgemerkt dat deze door u ingeroepen asielmotieven vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze geen verband houden met de criteria bepaald bij art.1, par.A, lid 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen. Het door u aangehaalde probleem, namelijk vrees voor uw adoptievader (K.), is immers van louter gemeenrechtelijke (familiale) aard, welke niet ressorteert onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie. (K.) viseert u immers niet omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, noch omwille van uw nationaliteit of etnie en noch omwille van het feit dat u zou behoren tot een sociale groep, maar enkel omwille van het feit dat zijn zoon werd doodgeschoten door uw vader. Uw vader deed dit omwille van het feit dat hij u wilde dwingen met hem te verhuizen naar Kirkouk. Deze problematiek ressorteert echter niet onder de Vluchtelingenconventie.

Verder kan ten aanzien van u niet worden besloten dat u uw land van herkomst bent ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van deze Islamitische groeperingen die u twee maal voor enkele uren aanhielden in 2003. Na deze feiten hebt u immers nog zonder problemen doorgewerkt in uw kapperszaak en u verklaarde zelfs uitdrukkelijk tegen uw vader dat u Halabja niet wenste te verlaten (CGVS, TG, p.7). Er kan vervolgens in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging worden vastgesteld ten aanzien van deze groeperingen.

De door u voorgelegde documenten, namelijk internetfoto's over de aanval op Halabja, de verklaring van het ziekenhuis van Halabja, dat u slachtoffer was van deze aanval, het vonnis van de Mullah in verband met de regeling rond uw twee vaders en de kopieën van uw Iraakse identiteitskaart, deze van uw vader, moeder, broers en zussen, zijn niet in staat bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als vluchteling kan worden erkend.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse zaken op het feit dat rekening houdend met de algemene situatie van onveiligheid en instabiliteit in Irak ik het geenszins aangewezen vind om afgewezen Iraakse asielzoekers gedwongen terug te leiden naar Irak. Ik vestig tevens de aandacht van de Minister op het advies van het UNHCR dat Staten oproept geen gedwongen terugleidingen naar Irak uit te voeren en de Staten ook aanbeveelt aan afgewezen Iraakse asielzoekers enige vorm van tijdelijke of subsidiaire bescherming te bieden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aan de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat de door hem ingeroepen asielmotieven vreemd zijn aan het asiel en hij niet aantoonst dat hij zijn land van herkomst verlaten ontvlucht heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de islamitische groeperingen die hem twee maal voor enkele uren hebben aangehouden in 2003.

Verzoeker werpt op dat hij niet met zijn vader mee wilde gaan naar Kirkuk, precies omwille van de oorlog en de gevaren in Kirkuk. Hij zou niet uitdrukkelijk gesteld hebben dat hij Halabja wilde blijven, doch wel dat hij niet naar Kirkuk durfde te gaan, waar hij gevaar voor zijn leven vreesde.

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van de islamitische groeperingen die hem onder andere in 2003 twee maal aanhielden. Hij zou meerdere malen problemen gekend hebben met deze groeperingen, welke hem niet met rust lieten. Verzoeker stelt dat hij ernstig verwond werd door hen door een scheerapparaat en sigaretten, waar hij brandwonden aan overhield. De groeperingen zouden tevens doodsb bedreigingen hebben geuit ten aanzien van verzoeker. Hij benadrukt dat hij hen nog steeds vreest nu zij nog steeds optreden in Irak en alles wat westers is bedreigen, verwonden of uiteindelijk doden.

Het door hem aangehaalde probleem ressorteert volgens verzoeker wel degelijk onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie gezien hij nergens in Irak meer veilig is als hij terug zou gaan, nu K. afkomstig is van een grote familie, waarvan een aantal leden invloedrijke politieke figuren zijn. Deze familie zou aan de top vertegenwoordigd zijn in de twee grootste partijen van het land, de PDK en de PUK, zodat hij niet meer in Irak terecht kan. Verzoeker stelt derhalve geenszins de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst te kunnen en te willen invoeren.

Hij merkt verder op dat hij de bestreden beslissing ambigu en dubbelzinnig vindt, waar deze enerzijds stelt dat hij niet voldoet aan de criteria van de Conventie van Genève, terwijl deze anderzijds de aandacht van de Minister van Binnenlandse zaken vestigt op de algemene situatie van onveiligheid van instabiliteit in Irak en stelt dat het geenszins aangewezen is om afgewezen Iraakse asielzoekers gedwongen terug te leiden. Tevens wordt de aandacht gevestigd op het advies van het UNHCR dat de staten oproept geen gedwongen terugleidingen naar Irak uit te voeren en hen aanbeveelt enige vorm van tijdelijke of subsidiaire bescherming te bieden.

2.1.2. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij Irak verlaten heeft naar aanleiding van de doodsb bedreigingen die hij zou ontvangen hebben van zijn adoptievader K., die de moord van zijn zoon T. door verzoekers biologische vader, wilde wreken. De bestreden beslissing stelt terecht vast dat deze problemen, die voortvloeien uit de gedeelde voogdij over verzoeker en diens weigering zijn biologische vader te volgen naar Kirkuk, van louter familiale aard zijn en derhalve geen nexus vertonen met één van de criteria van de Conventie van Genève.

Verzoekers bewering dat enkele familieleden van K. invloedrijke figuren zijn binnen de Iraakse politiek, waardoor hij geen bescherming zou kunnen verkrijgen van de nationale autoriteiten, wordt niet gestaafd met enig begin van bewijs en vindt geen steun in het administratief dossier gezien verzoeker enkel aangaf dat hij niet naar de politie kon gaan en zich evenmin elders in Irak kon vestigen omdat K. van een grote stam afkomstig is (administratief dossier, stuk 4, p.7). Dergelijk verweer kan aldus niet worden aanvaard ter weerlegging van de bestreden motivering, die onverminderd overeind blijft. Verzoeker toont niet aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn beroep te doen op de bescherming van de Iraakse autoriteiten ten aanzien van K, te meer gezien hij daartoe zelfs geen poging ondernomen heeft alvorens zijn land van herkomst te ontvluchten.

Verzoeker brengt bovendien geen begin van bewijs bij met betrekking tot de dood van T., welke nochtans de rechtstreekse oorzaak van zijn vermeende vrees vormt.

Tevens kan worden opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen ter zitting blijkt dat hij sinds zijn vertrek uit Irak in oktober 2004 geen contact meer heeft gehad met zijn familie en hiertoe evenmin ernstige pogingen heeft ondernomen, hetgeen wijst op een desinteresse omtrent de evolutie van de voorgehouden problemen in zijn land van herkomst en derhalve de geloofwaardigheid en ernst van zijn vrees ondermijnt.

Waar verzoeker aanvoert eveneens een vrees voor vervolging te koesteren ten aanzien van islamitische groeperingen die hem in 2003 twee maal zouden hebben lastiggevalen in zijn kapsalon en hem zouden hebben vastgehouden voor enkele uren omwille van de westerse stijl van de kapsels, verwijst de bestreden beslissing met recht naar zijn verklaring dat hij nadien zijn werk zonder problemen kon verder zetten, zij het dan zonder vrijuit de manier van knippen te bepalen. Of verzoeker al dan niet uitdrukkelijk zou gezegd hebben dat hij in Halabja wilde blijven, kan op zich de bestreden motivering niet ontkrachten.

Op de vraag of de problemen met deze groeperingen iets te maken hebben met zijn vrees ten aanzien van Irak, antwoordde verzoeker: *“Nee, al was ik niet akkoord met hen”* (ibid.). Hierbij kan bovendien worden opgemerkt dat verzoeker niet enkel aannemelijk dient te maken dat de door hem geuite vrees voor vervolging gegrond is, maar tevens dat deze actueel is. Verzoekers algemene, niet gestaafde bewering dat deze groeperingen nog steeds optreden tegen al wat westers is in Irak, volstaat hiertoe geenszins, aangezien hij deze vrees in concreto dient aan te tonen. Zijn verklaringen bevatten geen concrete aanwijzingen dat hij actueel nog zou worden geïdoleerd door de voormelde groeperingen, gezien hij aangaf: *“Na die arrestaties heb ik zonder problemen voort gewerkt, maar het zou wel steeds kunnen dat je opnieuw problemen krijgt met die isl.”* (ibid.), hetgeen op een louter hypothetische vrees wijst. Verzoeker maakt ook met betrekking tot deze problemen niet aannemelijk dat hij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Iraakse autoriteiten.

Tevens kan worden opgemerkt dat verzoeker, wanneer hem op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd naar de redenen waarom hij zijn land van herkomst verlaten heeft, zijn vermeende vrees voor de islamitische groeperingen niet heeft vermeld en enkel aangaf K. en diens familie te vrezen (administratief dossier, stuk 10). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag van bij het eerste interview op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Dat verzoeker een actuele en gegronde vrees voor vervolging zou koesteren ten aanzien van de voormelde islamitische groeperingen kan derhalve niet worden aangenomen.

Wat betreft verzoekers argument omtrent het dubbelzinnige karakter van de bestreden beslissing, merkt verweerder terecht op dat de niet-terugleidingsclausule enkel een advies inhoudt aan de Minister van Binnenlandse Zaken met betrekking tot de algemene situatie in het land van herkomst en geenszins in verband staat met de vraag of verzoeker ernstige en concrete elementen aanbrengt die wijzen op een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Gelet op het voorgaande kan worden geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt dergelijke vrees voor vervolging hard te maken.

De bestreden beslissing oordeelt verder terecht dat de door verzoeker bijgebrachte documenten niet vermogen afbreuk te doen aan deze vaststelling.

De bestreden motivering is pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker niet op afdoende wijze weerlegd.

Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.2.1. Verzoeker wijst op het advies van het UNHCR dat de staten oproept geen gedwongen terugleidingen naar Irak uit te voeren en hen aanbeveelt enige vorm van tijdelijke of subsidiaire bescherming te bieden.

2.2.2. Uit de informatie die als bijlage bij de verweernota wordt gevoegd en waarvan verweerder ter terechtzitting bevestigt dat deze nog steeds actueel is, blijkt dat de situatie in Noord-Irak, waar verzoeker verklaart voor zijn vertrek te hebben verbleven, niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (rechtsplegingdossier, stuk 8). Verzoekers verwijzing naar ‘het advies van het UNHCR’, hetgeen hij overigens niet bijbrengt, doet hieraan geen afbreuk.

Mede gelet op de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst (zie sub 2.1.2), kunnen in het administratief dossier voor het overige geen elementen worden ontwaard die wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Derhalve kan aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

W. MULS